

Šťastná holka

Jsem z jedné malé vesnice, kde se lidé navzájem znají, hodně o sobě ví a pozorují se víc, než je zdrávo. A tak se začal odehrávat i tento příběh. Žije u nás jedna docela chudá rodinka, mají dvě děti - holku Aničku a kluka Michala. Anička je 4 letá dívenka, moc hezká blondýnka. Má modré oči a blondáté kudrnaté vlasy. Její rodiče jsou rozvedeni, Anička žije s matkou a nevlastním otcem, co ji nemá moc rád. Bydlí u babičky, ale není to žádná sláva. Rádi si dají cigáro, pivčo a nějakou tu baňku a pak se doma melou hlava nehlava. Anička je milé děvčátko, které je nešťastné, že nemá žádné hračky. Vždycky smutně kouká na děvčata, jak si s panenkama, vozí je v kočárku a chovají je. Ona má jen starého plyšáka bez ucha. Vedle susedovic dětimají i kolo a ona zase nic. Její smutný pohled a zároveň prosící pohled Vám říká "Já chci taky mít co oni." Vyrazila za mamkou a prosila o kolo. Její matka se ani osopila krutým hlasem: "Neotravuj a počkej až fotr zaplatí alimenty. Anička tomu nerozuměla a radši odešla z hospody ven. Matka zase nalitá i s bábou a na děti není čas. Tak mě jí bylo líto, byli jsme s holkama venku a všechno jsme slyšeli: Anička si sedla na schodek u hospody a zase smutně koukala. Přisédla jsem si k ní a začala se s ní bavit. Po chvíli jsem se aničky zeptala jestli si ode mne vezme panenku. Ona s rozzářenýma očima vyskočila a povídá: "ty my jí dáš a kde ji máš? Odpověděla jsem, že doma, bydlíme kus od hospody a tak jsem se pro panu vydala. Moje mamka byla už doma z práce a tak jsem jí se slzama v očích řekla co mě trápí a proč tak rychle běžím domů. Mamka mi šla nachystat i kočárek ať má panenku v čem vozit. Vzala jsem kočárek, panenka posadila do něj a spěchala jsem za Aničkou, která netrpělivě vyhlížela jestli přijdu zpátky. Co jsem slíbila, to jsem udělala. Anička mě uviděla a rozběhla se mi naproti. Výskala radostí a hned se chopila kočárku. Její matka ani nezjistila, že dítě nemá, vůbec jí to nevadilo. Hulila svoji cigaretku, posilněná několika baňkami. Bába Aničky vylezla, že jde domů z hospody a jen fékla: "Co to máš Andulo?" Tak jsem pohotově odpověděla: "To má od nás, já už si s panenkama nehraji!" Odpověděla mi jen: "Tož dík." A vydala se k domovu. Anička radostně objímala panenku a pyšně se vydala za kamarádkama. Večer jsem přišla domů a povídám mamce: "Co kdybych dala Aničce i ostatní hračky, co mám na hůře v krabici-plyšáky, dětský vysavač, malou mikrovonku a další panenky i s oblečkama." Mamka souhlasila a tak jsme to šli nachystat. Krabice byla velká a úplně plná. Dala jsem věci do auta a zajeli jsme k nim domů. Otevřela nám bábina Aničky a houkala co to neseme z auta. Mamka hned začala: "Ahoj, vezeme Aničce hračky, my už je

nepotřebujeme."Bábina sevzačervenala a hračky si vzala.Za chvíli se ve vratech objevila Anička a hned se ptala."Co je v té krabici?"Já jsem jí odpověděla,že její hračky.Anička rychle otevřela krabici a začala výskat a pištět radostí:"To je ta panenka z televize,hurá,já s ní budu spát a dám jí plínečku."Ty její velké oči moji mamku dohnaly k slzám.Mě se taky zaslzily oči,jen jsem posmrkla a šli jsme k autu.Měla jsem hrozně dobrý pocit ab byla jsem na sebe pyšná,že umím dělat radost druhým.Mamka to další den řekla v práci a její vedoucí dovezla Aničce,krásné růžové kolo po svých dětých.Anička byla rozjařená ,šťastná a nevěděla s čím si hrát .Tolik hraček pohromadě viděla jen ve školce.Od té doby se už smutně na děti nekouká a chodí si za nimi hrát.Hlavně s kočárkem a panenkou,kdy si holky hrají na hodné maminky.Doufám,že Anička nebude jako její mamka, která dá přednost cigaretám a pivu před hračkami pro svou dceru.Jako by zapoměla,že má dceru.Moji rodiče nekouří a nepijí alkohol ,oni upřednostňují nás děti a sami si kupují věci až je nutně potřebují.